

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

MODERNE ZEEROVERIJ

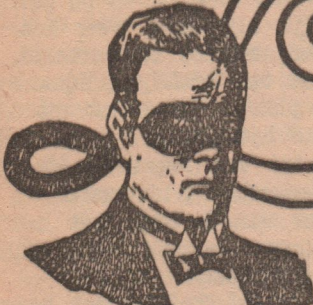
N° 2760

WEKELIJKSE AFLEVERING

45 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Jagersstraat, 23, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Moderne Zeeroverrij

HOOFDSTUK I

HET JAPANESE CIJFERTELEGRAM

Dicht bij Park Lane in Londen, niet ver van Lancaster Gate, Hyde Park, ligt een klein herenhuis, dat met de voorkant naar de Cromwell Street gekeerd staat en dat sinds enige jaren toebehoort aan een man, die beschouwd wordt als de gevaarlijkste, stoutmoedigste en slimste vijand, die de Londen- se, en men mag wel zeggen, de Engelse politie, ooit heeft gehad.

Die man heet John Raffles.

Onder deze naam bewoonde hij echter het kleine huis niet, dat niet breed, maar vrij hoog was en waarachter zich een tamelijk grote tuin uitstreckte.

Wie daar een bezoek kwam afleggen, wat overigens niet al te vaak gebeurde, werd aangediend bij Lord William Aberdeen, door zijn particuliere sekretaris Charles Brand, ofwel door de enige bediende, op de Italiaanse kok na, die Zijn Lordschap er op nahield, de

grijze gebogen kamerbediende Gaston, die zijn meester niet had willen verlaten en met tranen in de ogen het pensioen geweigerd had, dat Raffles hem al diverse keren had aangeboden.

Het was omstreeks elf uur in de ochtend, toen de beide onafscheidelijke vrienden, John Raffles en Charles Brand, rustig bij elkaar zaten in een eigenaardig, klein vertrek op de zolderverdieping, of eigenlijk gezegd nog hoger, want het stak halverwege boven het platte dak uit, zodat men door een klein, smal deurtje aan de tuinkant op het dak kon komen.

Het vertrek was uiterst eenvoudig gemeubileerd.

Langs de wanden waren planken en kasten met glazen schuifdeuren aangebracht, waarin kostbare instrumenten lagen, sterk vergrotende kijkers, regenmeters, refractors, toestellen om sterren te kunnen fotograferen, hygrometers en meer van dat soort spullen.

Want Raffles was voor zover zijn avontuurlijk leven hem daartoe gelegenheid gaf, een hartstochtelijk beoefenaar van verschillende wetenschappen, waaronder medicijnen, natuurkunde, scheikunde en astronomie, de belangrijkste plaats innamen.

Op een lange sterke tafel stond een uitstekend radio-ontvanger, die door Raffles en Brand zelf was gemonteerd en al enige jaren uitstekend functioneerde.

Al dikwijls was het hun gelukt, met dit krachtige toestel berichten op te vangen, die op duizende mijlen afstand verzonden waren en met een zo grote golflengte, dat alleen zeer krachtige ontvangers in staat waren dergelijke berichten af te luisteren.

Vlak boven een tweede tafel, die ongeveer in het midden van het vertrek stond, kwam op twee voet boven het tafelblad, het einde uit van een soort pijp of buis, die wel enigszins leek op een kachelpijp en die door de zoldering van het kleine vertrekje verdween.

Dit instrument was dan ook niets anders dan een gewone periscoop, met dit

verschil echter, dat de lenzen sterk vergrootten, zodat iemand, die door het oculair keek, wanneer de lucht helder was, heel duidelijk dingen kon zien, die op vele kilometers afstand van het huis gebeurden.

Men kon de buis uitschuiven en dan was het mogelijk, bij helder weer heel duidelijk te zien, wat er bijvoorbeeld, op Piccadilly of op Trafalgar Square voorviel en die pleinen lagen toch meer dan een uur van het huis af.

Het was louter een impulsief idee, dat de beide vrienden ertoe gebracht had, op dat uur van de dag naar het kleine, hooggelegen vertrek te gaan, dat helder verlicht werd.

De waarheid is, dat Raffles zich een beetje verveselde.

Hij had niet lang geleden zijn vrienden verslagen, hij had een uiterst vermoeiende reis achter de rug en hij had nu ongeveer een week absolute rust genomen, tot groot genoegen van Brand, die echter niet kon voorzien, dat er aan die periode van kalmte zo gauw alweer een einde zou komen.

Terwijl Raffles zich bezig hield met een eigenaardig ingerichte camera, waarmee men sterren kon fotograferen, die op de gevoelige plaat zo groot werden als een ontbijtbordje, was Charles Brand voor de ontvanger gaan zitten en had de koptelefoon opgezet.

Hij had al enige minder belangrijke berichten opgenomen en was net van plan de koptelefoon weer af te zetten, toen een eigenaardig geluid hem waarschuwde, dat er weer een bericht op komst was.

Hij had het toestel snel « afgestemd » zoals de vakterm luidt, dat wil zeggen: de golflengte geregeld.

Hij legde de wijsvinger van de linkerhand op een contactknop, de band zonder einde begon te lopen en naarmate hij de zachte tikken hoorde, drukte die vinger lang of kort op de toets en veroorzaakte daardoor lange of korte streepjes op de eindeloze band.

Maar naarmate hij vorderde, kreeg zijn gezicht een teleurgestelde uitdruk-

king.

Hij ontving een cijferteleggram.

Hij wilde al ophouden met opnemen, toen Raffles, die zich over hem had heengebogen en gedeeltelijk had gelezen en meteen ontcijferd, wat er op de band stond, hem met een gebaar beduidde door te gaan.

Brand bleef dus doortikken, tot het gebruikelijke einde van het bericht, zette daarna de koptelefoon af, draaide zich op zijn kruk om, die voor de tafel stond en zei :

— Waarom heb je me door laten gaan, Edward ? Het is een bericht in cijferschrift.

— Dat is mogelijk, maar er is één enkel duidelijk woord in.

— Welk woord dan ?

— Het woord yen. Ik behoef je natuurlijk niet te zeggen wat het betekent ? Het is een Japanse muntsoort.

— Heel goed, dan is het een Japans cijferteleggram. Maar wat hebben wij daaraan ? Wat doen wij er mee ?

— Wel, wij ontcijferen het. Een heel gemakkelijk en onderhoudend werk, antwoordde Raffles, terwijl hij het smalle strookje papier met zijn onbegrijpelijke streepjes nogmaals nauwkeurig bekeek.

Toen vroeg hij weer :

— Waar denk je dat het telegram vandaan komt ?

— O, het komt uit Tokio, daar is geen twijfel aan mogelijk. Dat is het eerste en ook het enige begrijpelijke woord.

— En weet je voor wie het bestemd is ?

— Ja, Voor de regering, meer in het bijzonder voor het Departement van Financiën. Maar ik kan niet inzien, dat dit alles je op weg zou helpen, als je er op gesteld bent, dit bericht te ontcijferen.

Raffles trok zijn scherp getekende wenkbrauwen hoog op en keek Brand wat spottend aan met zijn doordringende grijze ogen.

Toen zei hij :

— Ik beklaag me gewoonlijk niet

over je werk als sekretaris, beste kerel, ofschoon het baantje, zonder je in het minst te willen kwetsen, eigenlijk maar een sinecure is en werd gecreëerd om de goêgemeente zand in de ogen te strooien. Maar je hebt nu toch schijnbaar iets belangrijks vergeten. Toch is het voorval, dat ik bedoel, nauwelijks een half jaar geleden.

— Wat bedoel je ? vroeg Brand, terwijl hij opstond, een sigaret uit z'n koker nam en aanstalten maakte om die op te steken.

— Ik bedoel, dat ik een half jaar geleden in de gelegenheid was mij meester te maken van een belangrijk gedeelte van de geheime codex, waarvan de regering in Tokio zich bedient om berichten te zenden aan buitenlandse gouvernementen, waarvan zij liever niet heeft, dat zij bekend worden, of waarvan het zelfs noodzakelijk is, dat zij geheim worden gehouden. Ik heb een paar sleutels, en daar onder is ook die ten behoeve van onze regering.

De gebruikte instrumenten werden zorgvuldig weggezet.

In een hoek van het vertrekje werd een luik in de vloer opgetild, de twee vrienden daalden de steile, houten trap af, stonden nu op de zolder en moesten daarna nog twee wenteltrappen afdalen, voor zij de verdieping bereikten, waarop de bibliotheek met zijn 12000 delen ingericht was.

Brand liep op een van de kasten toe, bukte zich, tastte even in de buurt van een van de zware, ronde poten aan de onderkant van de kast en drukte op een uitspringende veer, waarop een uitstekend verborgen deurtje opensprong in het benedengedeelte van de kast, dat een geheime bergplaats afsloot, even diep en half zo breed als de boekenkast zelf.

Charles Brand nam uit dit geheime vak een klein register, in zwart leer gebonden en met een etiket beplakt, waarop te lezen stond : « Geheime codex », stond op en ging het Raffles brengen.

— Ik geloof, dat menige regering er een fortuin voor over zou hebben om

dit boekje te bezitten, beste Brand.

— Dat geloof ik graag, zei Charles lachend. In de loop van de jaren heb je al heel wat regeringsgeheimen ontdekt.

De Gentleman-Inbreker had intussen blijkbaar gevonden wat hij zocht.

— Geef eens een stukje papier en een potlood, vroeg hij.

Brand legde een blocnote en zijn eigen gouden potlood naast Raffles neer en deze begon te schrijven, nu en dan het strookje papier met het register vergelijkend, om dan weer verder te schrijven.

Het was allesbehalve gemakkelijk, maar Raffles wilde nu eenmaal weten wat er geseind was en daarom gaf hij het ook niet op, voor het hele bericht in begrijpelijk Engels op het blocnote stond geschreven.

Er was bijna een half uur verlopen sinds hij begon en Brand dacht eigenlijk al niet meer aan de hele zaak en was verdiept in een sportblad, toen hij zich op de schouder voelde tikken, en opkijkend, Raffles naast zich zag staan met een blaadje papier in de hand.

— Wat is er Edward, heb je het ontcijferd ?

— Ja Charles.

— Is het iets belangrijks ?

— Dat is betrekkelijk. Luister maar eens.

En Raffles las het volgende voor :

Per « Asturia » worden maandag, 12 september a.s. op conto van de hoge Engelse regering, tien miljoen gouden yen aan de Bank van Engeland verzonden, namens onze eigen regering.

De Minister van Financiën.

Brand had tamelijk onverschillig toegeluisterd.

— Wat kan ons dat eigenlijk schelen ?

— Kunnen tien miljoen yen jou niet schelen ? vroeg Raffles afkeurend. Foei, schaam je. Geef mij de legger van de « Times » eens.

Brand stond op uit zijn gemakke-

lijke stoel en liep naar een lage, brede kast, die bij opening enige tientallen jaargangen van het beroemde Cityblad bleek te bevatten, in zware kartonnen banden ingebonden, telkens drie maanden in een band.

Charles Brand wendde zich naar Raffles om en vroeg :

— Welke band moet je hebben ?

— Geef mij maar het laatste kwartaal, dat zal wel voldoende zijn en dan de klapper.

Brand nam het zware deel niet zonder moeite uit de kast, trok vervolgens een la open en nam er een van de klappers uit, eveneens keurig ingebonden en die hij zelf met grote zorgvuldigheid bijhield.

Raffles was dichterbij gekomen, nam de klapper van Brand aan, zocht er even in, totdat hij de bladzijde had gevonden, waarboven het opschrift « Buitenlandse berichten — Japan » prijkte.

Hij volgde met de wijsvinger de verschillende data, sloeg de zware legger open en zocht het opgegeven blad.

Hij had het bericht, dat over Japan handelde op deze gemakkelijke manier tamelijk gauw gevonden en begon te lezen.

Hij knikte nu en dan eens en wendde zich toen plotseling om naar Brand, die alweer verdiept was in de levendige beschrijving van een boksmatch tussen twee beroemdheden.

— Ik vermoedde dit al haast, Charles. Maar wat is dat ? Lees je daar nu waarachtig al weer ? Vindt je de zaak zo weinig belangrijk ?

— Ik vind haar volkomen onbelangrijk, antwoordde Brand kalm. Wat kan mij nu geldzending schelen ? Wij rusten, wij luieren, wij nemen er ons gemak van. Ben je dat niet met mij eens ?

— Tot op zekere hoogte. Die rust, dat luieren heeft nu al een week geduurd en eerlijk gezegd, vind ik het meer dan voldoende. Je denkt toch niet, dat ik hier in Londen wil beschimmelen ?

— Wel, ik voor mij kan mij in de be-

schimmelde staat best wennen, antwoordde Brand rustig.

— Maar ik rust niet! riep Raffles ongeduldig uit. Nee, rustig voel ik mij pas, als ik daarbuiten rondzwerv, op zoek naar goud en edelstenen. Het klinkt onzinnig, dat weet ik wel en een psychiater zou zeggen, dat ik gek ben, maar ik voel mij pas echt op mijn gemak, echt rustig, als ik rijke nietsdoeners en harteloze miljardairs kan bestelen.

— Maar daarvan is nu toch geen sprake, antwoordde Brand schouderophalend. Ik kan me echt niet voorstellen, waarom je zoveel aandacht schenkt aan dat bericht. Wij weten, dat de « Asturia » a.s. maandag vertrekt met een zending goud aan boord, bestemd voor de Bank van Engeland.

— En anderen weten het misschien ook wel, zei Raffles laconiek.

— Wat nog! Wat dan nog verder? Wou je dat schip op sleeptouw nemen en het ontvoeren?

— Je drijft er de spot mee, Charles en toch zou het idee niet eens zo kwaad zijn.

— Wat? Een schip van 16000 ton met

minstens 400 koppen bemanning aan boord?

— O, de grootte doet er niet toe, laat ik je nu eerst zeggen wat ik in dit berichtje in de « Times » gevonden heb. Ik zal je niet vermoeien met je dat bericht in zijn geheel voor te lezen en ik wil je alleen maar zeggen, dat die tien miljoen yen bestemd zijn niet als betaling van een oorlogsschuld, maar voor een zending oorlogsmateriaal; ik geloof Lewesgeweren, waarmee wij de Japanners gelukkig hebben gemaakt. Nauwelijks liggen de wapens van de vorige oorlog stil of de handel in nieuwe wapens begint weer. Leuke wereld! Dat bedrag wordt althans in dat bericht genoemd en aangezien het telegram gericht was aan de Minister van Financiën, mogen wij het er op houden, dat die goudzending als betaling bedoeld is voor die moordwapens, die overigens voortreffelijk zijn, tussen haakjes.

— En wat zou dat nu eigenlijk?

— Wel. Je weet hoe ik over dergelijke transacties denk, beste kerel, ik eis van die tien miljoen gouden yen mijn deel op.

HOOFDSTUK II.

VOORBEREIDINGEN

Brand had het tijdschrift laten vallen en staarde Raffles met grote ogen aan, terwijl hij zijn sigaret weglegde.

Toen stamelde hij :

— Ik heb je waarschijnlijk niet goed verstaan ?

— Dat is een andere manier om uit te drukken, dat je mijn plan afkeurt. Je hebt me natuurlijk zeer goed verstaan.

— Maar van alle plannen, die je ooit verzonnen hebt, van alle ondernemingen die je ooit tot stand hebt gebracht, is dit zeker wel het meest ongerijmde en dwaze, dat ik me herinner, barstte nu Brand los, die was opgesprongen en met grote passen het vertrek op en neer begon te lopen.

— Zijn die dwaze plannen en die onzinnige voornemens mislukt, Charles ? vroeg Raffles kalm.

— Mislukt misschien niet, maar het scheelde vaak toch niet veel.

— Iets wat op een haar na is mislukt, beste kerel, dat is gelukt, antwoordde Raffles rustig. Ik zie er echt geen nut in, dat al het kostelijke goud uit de handen van de Yaps overgaat in de brandkluis van de Bank van Engeland. Versta mij wel, ik geef zelf toe, dat het niet zo gemakkelijk zal zijn, dat hele bedrag buit te maken, daarvoor is het bedrag te groot, maar ik ben met een deel ook tevreden.

— Met een deel ? Nu, dat is beschei-

den van je. Maar ik geloof wel te mogen voorspellen, dat dat deel wel heel klein zal zijn. Je zult geen honderdduizend, geen duizend, ja zelfs geen tien ven in handen krijgen. Daarentegen geloof ik beslist, dat er voorgoed een einde zal zijn gemaakt aan je avontuurlijke loopbaan, wanneer je bij dit krankzinnige plan blijft.

— Je praat wel wat boud, beste Charles, antwoordde Raffles. Ik meen mij echter te herinneren, dat wij dingen tot stand hebben gebracht, die misschien nog heel wat bezwaarlijker waren. Bedenk eens hoe lang de route is. Die reis duurt op zijn minst een maand. Misschien nog enige dagen langer, welnu, ik geloof, dat er in die tijd heel wat kan gebeuren.

— Dat betwijfelt niemand, Edward. Maar wat er ook gebeurt, het zal in je nadeel zijn. Mag ik ook eens aan het woord komen ?

— Natuurlijk.

— O, ik heb er te kust en te keur, het ene nog afdoender dan het andere ! riep Brand uit. Om te beginnen zal men je absoluut niet aan boord van de « Asturia » toelaten, verondersteld, dat je Tokio nog op tijd zoudt bereiken, wat ik sterk betwijfel.

— Dat betwijfel je, Charles, met de wetenschap, dat ik een vliegmaschine bezit, die in staat is, een snelheid van minstens 800 kilometer per uur te be-

reiken en als het moest een week aan één stuk in de lucht te blijven ?

— Ik erken de wonderlijke hoedanigheden van « De Duivel der Lucht », Edward. Ik weet dat jouw prachtige uitvinding nog altijd 150 kilometer sneller is dan de snelste sportvliegtuigen.

Goed, wij nemen aan, dat je over drie dagen in Tokio kunt zijn...

— Over twee, Charles.

— Over twee dan. Maar ik herhaal wat ik net zei : men zal je natuurlijk niet aan boord van dat schip toelaten.

— En waarom niet, als ik vragen mag ?

— Waarom niet ? Omdat... omdat dat schip natuurlijk voor het doel speciaal gecharterd is en men er geen vreemden zal toelaten.

— Sta me toe, Brand, je eerste tegenargument direkt de hals om te draaien. De « Asturia » is beslist niet speciaal gecharterd, zoals jij denkt. Het schip kan ongeveer 800 passagiers vervoeren en zo veel zullen er dan ook wel aan boord zijn.

— En met dat schip vol passagiers zou men 'n vracht goud ter waarde van tien miljoen pond vervoeren ?

— Mijn hemel, waarom niet ? Dat gebeurt geregeld. Een felt is het, dat men het meestal zoveel mogelijk geheim houdt. Het is toch niet denkbaar, dat 800 mensen onder elkaar een komplot hebben gesloten, om dat goud te stelen ; 800 mensen, die elkaar nooit van tevoren gezien hebben en wier passen deugdelijk worden onderzocht ? Ik kan je wel honderd voorbeelden opsommen van grote geldzendingen, nog veel groter dan dit bedrag van tien miljoen, die met gewone passagiersschepen zijn verzonden. Verder ?

— Hoe kom je daar zo snel aan een pas, waarmee je Japan kunt verlaten ?

— Ik zou aan zes dagen genoeg hebben. Verondersteld, dat ik in Tokio al aan boord zou willen gaan, wat nog beslist niet zo zeker is. Ik kan dat ook in Hongkong, in Colombo, in Aden en zelfs pas in Cadix doen. En in dat geval zou ik natuurlijk bijna een maand de tijd hebben, om mijn voorbereidselen

te treffen. Verder ?

— Ik neem dan aan, dat je aan boord bent gekomen, waar dan ook. Wil je mij eens zeggen, hoe je alleen die zware kisten goud kunt roven, hoe je ze van het schip krijgt en waar je ze laat ?

— Nu denk je mij natuurlijk te hebben gevangen, beste jongen, en toch ligt de zaak iets anders. Om te beginnen, zal ik niet alleen zijn, maar ik zal twee stoutmoedige, vastberaden en slimme helpers hebben. De een heet Charles Brand, die nu nog uit alle macht tegenwerpingen maakt, de tweede is mijn trouwe chauffeur, James Henderson, en ik durf er wat onder verwedden, dat die brave reus het hele zaakje als een onnozel peulschilletje zal beschouwen.

— Dat is altijd het standpunt van Henderson geweest, antwoordde Brand ongeduldig. Als je hem vanavond zou zeggen, dat je van plan bent, morgen eens te proberen met je vliegmachine naar de maan te reizen, dan zou hij met een stalen gezicht je koffers gaan pakken en zorgen dat ze morgenochtend klaar staan. Maar je hebt nog niet op mijn andere tegenwerpingen geantwoord.

— Ik zal je niet lang laten wachten. Zeker, het goud zal in stevige kisten verpakt, in 'n afzonderlijk ruim staan ; en wel deugdelijk afgesloten zijn en misschien wordt het zelfs goed bewaakt. Er is geen slot of het is te openen en bewakers zijn maar sterfelijke mensen en geen halfgoden.

Charles Brand maakte een wanhopig gebaar en riep uit :

— Dan wil ik ook nog aannemen, dat wij drieën er in geslaagd zijn, vijf of tien of vijftien van die kisten met goud uit het ruim te halen en naar een andere plek over te brengen. De nacht is stikdonker. Niemand heeft ons gezien. De bewakers zijn een paar dagen lang bewusteloos. De kapitein rust in zijn hut. De stuurman slaapt. De hele bemanning is in een diepe slaap verzonken. Wij hebben niets anders te doen dan 800 passagiers om de tuin te leiden

en met onze kistjes te vertrekken. Wij nemen er ieder een paar onder de arm, wij stappen, laat ons zeggen in de Gele Zee, overboord...

— En wij verdrinken als ratten, vulde Raffles kalm de zin aan. Je zei dat wel grappig, Charles, maar je overdreef schromelijk. Laat de kapitein maar klaar wakker zijn en de bemanning ook. Dat laatste is natuurlijk alleen in zoverre waar, dat er van een bemanning van driehonderd koppen, 's nachts hoogstens 40 waken, het machinepersoneel inclus. Nu zal ik je eens een vraag stellen. Hoeveel knopen loopt de « Asturia » ?

— Naar ik meen 25 in het uur, het is een snel schip.

— Zeer snel. Maar, er zijn schepen, die nog heel wat sneller zijn en zo bezit ik er. Eigenlijk heb ik er zelfs twee, de « Bruinvis » mijn brave duikboot, en de « Zeemeeuw », mijn zeewaardige motorboot.

— En die motorboot zou dan in een zo gevaarlijk vaarwater als de Gele Zee de « Asturia » achterna moeten varen ?

— Wie zegt, dat het juist in de Gele Zee moet gebeuren ? was de weervraag van Raffles.

— In de Middellandse Zee dan wat mij betreft. Maar wie bestuurt die boot, als wij drieën aan boord van de « Asturia » moeten zijn om de slag te slaan ?

— Beste Charles, de mailboten van de White-Star Line doen onderweg wel tien havens aan. In een daarvan kan onze motorboot of onze duikboot gemeerd blijven tot wij haar nodig hebben. In Colombo wordt steeds gebunkerd en het schip blijft daar meestal, bijna een hele dag over. Ook 's nachts gaat het bunkeren door. Gelegenheid te over dus, om op zo 'n tijdstip de kisten snel overboord te brengen. Wat verder ?

— Nee, Edward, ik doe er liever het zwijgen toe, antwoordde Brand. Dat vervloekte telegram...

— Oho ! Dat kun je niet menen, bes-

te jongen. Bedenk toch eens, dat het om Japans goud gaat : als het ware voor het oprapen.

— Nu, dat noem ik optimisme ! riep Brand ironisch uit. Jazeker, voor het oprapen ! Het is ook echt maar een kleinigheid, de moeite van het bespreken niet waard. Nu, vertel mij dan maar eens wat je plannen zijn.

— Voor alles moet ik absolute zekerheid hebben aangaande mijn vermoedens betreffende de goudzending. Ik moet uiterst nauwkeurige inlichtingen hebben. Ik zou willen weten hoe het goud verpakt is, wanneer precies geladen wordt, zodat ik desnoods zelf kan nagaan, waar ergens in het schip de kostbare lading geborgen wordt en meer dergelijke bijzonderheden.

— En hoe denk je die inlichtingen te krijgen, als ik vragen mag ? Men zal ze je toch zeker niet geven.

— Dat is al heel onwaarschijnlijk. Maar wat men mij niet vrijwillig geeft, dat kan ik nemen. En toevallig is niets gemakkelijker. Het is je natuurlijk ook bekend, dat er over dergelijke goudzendingen herhaaldelijk getelefoneerd wordt met de betreffende departementen. Ik heb dus niets anders te doen, dan maatregelen te nemen om zo gauw mogelijk getuige te zijn van wat er in het kabinet van de minister besproken en getelefoneerd wordt. Nu wil het toeval, dat de draden van de bovengrondse telefoonleiding, die in het gebouw van het departement verdwijnen, ook over ons dak lopen. Op het dak van onze buurman staat zelfs de grote stellage, die de draden moet dragen. Misschien herinner je je nog wel, dat ik een paar jaar geleden, niet zonder moeite heb kunnen ontdekken, welke draden van de grote bundel in het departement van Financiën verdwijnen. Op het dak van het departement bevestigde ik 'n soort ring van licht papier en een gunstige wind blies die ring in de richting van ons huis, waar jij op het dak stond om de bewuste draad te merken met een veegje zwarte lak, dat er nog altijd op zit. Welnu, ik heb het al een keer onder-

nomen, een microfoon te laten afzakken door een schoorsteen tot bijna in het kabinet van de minister en ik kan deze gevaarlijke toer gemakkelijk herhalen. Wij kunnen dan, wanneer maar eerst de nodige voorbereidingen zijn getroffen, hier in ons huis horen wat daarginds gesproken wordt, rustig zittend in onze stoel. Vroeg of laat zal zonder enige twijfel over die belangrijke goudzending worden gesproken, vooral nu het departement zojuist dat

bericht heeft ontvangen. Beste Charles, wij moesten dadelijk aan het werk gaan.

— Je zoudt in staat zijn, met je geestdrift zelfs een steen tot jou ideeën over te halen! riep Brand uit. Ik ga verder en zeg, dat het je zou lukken, iemand tot je plannen over te halen, die ze vijf minuten van tevoren als onzinig heeft bestempeld. Dus, Edward, je kunt op mij rekenen, maar onder protest. Onder protest!

HOOFDSTUK III

EEN ONVERWACHT INTERMEZZO

Charles Brand hoefde er geen sekonde meer aan te twifelen: John Raffles, alias Lord Lister, de Grote Onbekende, had plotseling een eind gemaakt aan een periode van rust en hij was als het ware bezeten door een van die buien van hartstochtelijke werklust, aangegrepen door een onweerstaanbare behoefte aan avontuurlijke ervaringen.

Brand had zeer veel van Raffles' avonturen mee beleefd, maar hij was een nuchtere jongeman gebleven, ondanks al die schokkende gebeurtenissen en hij begreep maar al te goed, aan welke grote gevaren het drietal zich ging blootstellen, bij het ondernemen van deze stunt.

Hij beseftte volkomen, dat de Japanse regering niet zou nalaten strenge maatregelen te nemen tot beveiliging van de goudzending.

Toch, hij begreep dat van dit ogenblik af alle protesten volkomen nutteloos waren en Raffles alleen maar zou kunnen prikkelen.

En daarom liet hij ook alle verzet varen en nam het besluit, alles in het werk te stellen, om Raffles behulpzaam te zijn, nu het toch onmogelijk was gebleken, hem van gedachten te doen veranderen.

De beide vrienden lunchten haastig, om nog diezelfde middag tot de uitvoering van hun plan te kunnen overgaan.

Er was niet veel tijd te verliezen.

Misschien zou het wel noodzakelijk zijn, in Tokio al aan boord van de mailboot te gaan.

Het was uiteindelijk niet onmogelijk, dat alle hutten van Tokio tot Southampton al waren besproken en dan zou het heel moeilijk zijn, onderweg aan boord van het schip te komen.

Dadelijk na de lunch dus gingen de twee vrienden aan het werk.

In het geheime laboratorium waren tal van fijne elektrische apparaten en gereedschappen te vinden van de meest uiteenlopende aard.

Raffles zocht hier een uiterst fijne microfoon uit, testte het toestel zorgvuldig en overtuigde zich, dat het onberispelijk werkte.

Hij voorzag zich van snoer, van verbindingsstukken, van isolatieband en alles wat hij zou kunnen nodig hebben, deed alles in een gewone gereedschaps-tas, zoals ook de gemeentewerklui die dragen en kleedde zich in een blauwe werkkleed en een manchester broek.

Hij drukte zich een pet met een glimmende klep op het hoofd, versierde zijn gezicht met een paar zwarte vegen, knoopte een rode halsdoek om en verliet het laboratorium langs een pas aangelegde trap, die uitkwam in de grote garage in een doodlopende zijstraat, waar zich zo goed als nooit iemand liet zien.

Raffles kwam dus ongezien op straat,

deed de deuren weer dicht, liep de Cromwell Street in en sprong een eind verder op een bus, die hem vlak voor het departement van Financiën afzette.

Zonder zich aan iemand of iets te storen, ging Raffles het gebouw binnen en maakte gebruik van een ogenblik, dat de portier met een bezoeker praatte, om, zonder zich te haasten, de monumentale trap op te lopen en in een brede gang te verdwijnen.

Van dat ogenblik af was hij zo goed als veilig tegen onbescheiden vragen, want slechts twee keren kwam hij iemand voorbij, die hem zelfs nauwelijks aankeek en snel doorliep.

Zo bereikte Raffles de bovenste verdieping, een reusachtige zolder, waar langs de muren grote rekken van drie of vier verdiepingen waren aangebracht.

Er was hier iemand aanwezig, maar deze maakte geen moeilijkheden, Raffles te laten passeren, die hij voor iemand van de gemeente hield.

Raffles liep dus kalm verder, opende opnieuw een deur, stond op een tweede, veel kleinere zolder en beklom de trap naar het grote zolderluik.

Een minuut later stond hij op het grote, vrij onregelmatige dak van het hoge gebouw.

Hij liep op de reusachtige ijzeren standaard toe, die de zware bundels van wel 120 telefoondraden torste en had al gauw de draad gevonden, gemerkt met een veegje zwarte lak, dat er als bij toeval op scheen te zijn gekomen en die regelrecht naar het kabinet van de minister liep.

Raffles had een uitstekend geheugen en hij had spoedig de schoorsteen gevonden, waarvan hij wist, dat die uitkwam in de haard in de kamer van Zijne Excellentie de minister.

Hij bevestigde dus zijn microfoon zorgvuldig met de beide klemmen aan de geïsoleerde koperdraad, die hij van tevoren al op de juiste lengte had afgemeten en liet het kleine voorwerp voorzichtig in het rookkanaal zakken, tot het merk op de draad bersikt was.

Voor beschadiging hoefde hij niet

bang te zijn, want er zou in de eerste maand nog niet gestookt worden en Raffles, die heel wat dingen wist, was ook wel bekend met de omstandigheid, dat de schoorstenen al in augustus zorgvuldig geveegd waren.

Hij trok nu zijn rubber handschoenen aan, nam de tang, waarvan de poten eveneens met een dikke laag rubber bekleed waren en verbond nu het uiteinde van de draad met een koperen klem aan de telefoonleiding.

Hij omwikkelde de verbinding zorgvuldig met gummiband, zodat alles goed vast zou blijven zitten en beschermd was tegen 'n regenbui en hiermee was zijn werk gedaan.

Hij pakte zijn gereedschappen weer in en keerde langs dezelfde weg terug, zonder ook maar een keer te worden lastig gevallen.

Alleen de portier keek hem een beetje nieuwsgierig aan en scheen een praatje te willen aanknopen, maar Raffles was al buiten het gebouw.

Hij keerde op dezelfde manier als hij gekomen was, naar zijn huis terug, deed zijn monteurskleden uit, waste zijn gezicht en toen hij tenslotte zijn studeervertrek binnentrad, vond hij daar Brand in een diepe leunstoel gezeten en met een telefoontoestel naast zich.

Hij keerde even zijn hoofd om, toen Raffles binnenkwam en zei :

— Ik ben hier van mijn kant ook maar dadelijk aan het werk gegaan ; ik kom zo juist van het dakkamertje, deftig geheten : onze sterrewacht en je ziet, dat alles in orde is. Ik heb twee telefoons ingeschakeld : een voor jou en een voor mij.

— Hoe laat is het nu ?

— Ongeveer drie uur.

— Nu, de minister gaat meestal niet later dan half zes weg ; wij zullen hier dus niet lang hoeven te zitten.

— Dat wil zeggen : wanneer er vanmiddag over de zaak in kwestie gesproken wordt, merkte Charles Brand met een bedenkelijk gezicht op, want in dat geval zouden we morgen, wie weet over-

morgen hier nog zitten.

— Dat ben ik niet van plan. Wanneer het te laat zou worden, dan zou ik, zonder verder bedenken mijn inlichtingendienst in de steek laten en mijn vliegmaschine zou ons gauw genoeg naar Tokio brengen. Maar het zou mij niets verwonderen als wij vanmiddag al over de zaak hoorden.

Deze verwachting van Raffles zou bewaarheid worden, al was het dan ook op een totaal andere manier dan de beide vrienden gedacht hadden.

Dan bleef het een tijdje stil, maar als de beide vrienden bleven luisteren, hoorden zij niettemin duidelijk het verschuiven van zware boeken, of de stap van de minister, die van zijn schrijfbureau was opgestaan en zijn grote werk-kamer op en neer liep.

Het werd vijf uur en er was nog niet over de goudzending gesproken.

Maar op dat tijdstip liet de brommer zijn waarschuwend gezoem weer horen.

Toen de twee vrienden snel de telefoonhoorn aan het oor brachten, hoorden zij de minister zeggen :

— Vraag of mijnheer Playford direkt bij mij komt.

— Jawel, Excellentie, werd er geantwoord.

Toen het bescheiden openen en sluiten van een deur.

— U hebt mij ontboden, Excellentie?

— Ja, Playford, klonk de stem van de minister. Zijn alle maatregelen betreffende de goudzending uit Tokio genomen?

— Alles in orde, Excellentie.

— Vanochtend werd mij draadloos meegedeeld, dat een gedeelte van de betaling voor de Lewis-geweren maandag over een week in gouden yen zal worden verzonden met het stoomschip van de White Star Line « Asturia ». Wij hebben daar dus nu zekerheid over en ik wens dat hiervan zo weinig mogelijk uitlekt. U begrijpt natuurlijk zelf wel aan welke gevaren zo 'n zending kan zijn blootgesteld.

— Dat is volkomen duidelijk, Excellentie.

— Er zijn nog enkele telegrammen gewisseld en ik heb van de Japanse regering toezegging gekregen, dat althans tot Hongkong Japanse politie ter beveiliging van het goud aan boord van de « Asturia » zullen blijven. Onze eigen politiemannen kunnen echter pas op Ceylon aan boord van het schip gaan. Zij zullen de verdere reis meemaken. Het is nu te laat om alles in onderdelen te bespreken, Playford, maar ik verwacht je morgen in mijn kabinet om over de ontvangst en het vervoer van Southampton naar Londen van het Japanse goud te spreken.

— Maar de Bank van Engeland... Excellentie...

— Die zal natuurlijk haar eigen ambten zenden, maar dat is mij niet voldoende. Grote voorzichtigheid is in deze tijd geboden; men hoort overal van berovingen en diefstallen, de een nog brutaler dan de ander.

Er was een korte pauze en toen klonk weer de stem van de minister, die waarschijnlijk een blik op zijn horloge had geworpen en nu zei :

— Ik heb over tien minuten een conferentie met Zijne Excellentie van Oorlog en kom dan misschien niet meer hier terug. Mijn sekretaris gaat met mij mee. Zijn er nog personen met verzoekschriften of andere bezoekers?

— De laatste is juist vertrokken, Excellentie. Pardon, mag ik zo vrij zijn...?

Het was aanvankelijk niet duidelijk, waarop deze vraag sloeg, maar naar alle waarschijnlijkheid hielp de ambtenaar de referendaris, de commies of wie Playford anders zijn mocht, de minister in zijn jas.

— Adieu, Playford. Als er nu nog bezoekers komen, stuur je ze weg tot morgen.

— Uitstekend, Excellentie.

Toen werd het volkomen stil.

Raffles wilde al in navolging van Brand de hoorn neerleggen, in de overtuiging dat de werkkamer van de minister volkomen verlaten was, toen hij zich bedacht op het horen van een zacht, bekend geluid: het opnemen van

de hoorn van de haak van een telefoon-toestel.

Hij stootte Brand aan, die dadelijk zijn hoorn aan het oor bracht en beiden hoorden hoe Playford zachtjes het volgende gesprek voerde, blijkbaar in de vaste overtuiging, dat niemand hem zou kunnen horen :

— Met wie ? Noem het wachtwoord. Accoord. Nu het mijne : « Ponjaards en handgranaten ». Luister eens goed, Lee. De oude zegt mij daar zoëven, dat het goud maandag over een week verzonden wordt. Met de « Asturia ». Sein dit in onze code onmiddellijk draadloos naar de bekende plek. Weet je zeker, dat Brunker en Moore de duikbootjager, voor de som die ik noemde, hebben kunnen kopen ? Een oud karkas ? Wat doet dat er toe, als hij maar harder loopt dan de « Asturia » en dat doet hij. Praat niet zo lang, anders luistert de telefoniste mee. Goed begrepen, je seint wat ik je nu verteld heb, onmid-

dellijk door naar Brunker en Moore. Zij kennen de plek, waar zij eventueel in actie moeten komen en nu weten zij de tijd ook ; ik wilde dat ik er zelf bij kon zijn. Over veertien dagen kunnen wij rijk zijn. Vanavond spreek ik je nader in de Olympia Bar.

Er klonk een tikkend geluid, toen de hoorn weer op de haak werd gelegd, daarop klonken voetstappen, het openen en sluiten van een deur en toen werd het volkomen stil.

Nog enige tijd bleven Raffles en Brand met de hoorn aan hun oor zitten en toen legden zij hem neer en keken elkaar veelbetekenend aan.

— Zoals ik dus zei, beste Charles, was de mogelijkheid absoluut niet uitgesloten, dat ook anderen dan wij iets van het vervoer van het goud afwisten. Je ziet dat ik het bij het rechte einde heb gehad. Wel, onze onderneming zal er wel wat moeilijker door worden.

HOOFDSTUK IV

MIJNEN

Brand keek Raffles een ogenblik verblijft aan en vroeg toen :

— Zou die man, die Playford, inderdaad van plan zijn, een aanslag op het goud te wagen ? Dat noem ik brutaal.

— Het is absoluut niet brutaler dan mijn eigen poging, hernam Raffles bedaard. Maar ik heb mij nu eenmaal voorgenomen, om zelf een deel van dat goud in handen te krijgen en ik kan dus onmogelijk toelaten, dat die man rustig zijn gang gaat, of liever zijn kornuiten, want hij zal zelf wel niet aan de onderneming kunnen deelnemen. Wie zou die Playford eigenlijk zijn ? Geef eens de Staatsalmanak aan, als je wilt.

Raffles bladerde er een ogenblik in, en zei toen halffluid, uit het zware boek voorlezend :

— Olivier Playford. Departement van Financiën. Principal Clerk, dat is wat in vele andere landen referendaris wordt genoemd. Zo... zo..., dat is een tamelijk hoge positie, maar blijkbaar niet voordelig genoeg naar de zin van onze Playford. Heb ik het net goed verstaan, dat hij een afspraak had in de Olympia Bar vanavond met een zekere Lee ?

— Ja, vanavond.

— Dan zullen wij niet vergeten, daar ook te verschijnen, Charles.

— Waarom ?

— Wel, om te proberen, iets naders omtrent hun plannen te weten te ko-

men. En ook omdat ik die gentleman wel eens graag wil zien.

— Daarover zullen zij daarginds wel niet praten lijkt mij. Trouwens, het komt mij voor, dat die plannen ons nu tamelijk goed bekend zijn.

— Wees zo goed en geef mij kaart No. 3 eens aan.

De kaart was getekend op donkergekleurd papier, met witte verf.

Op deze voortreffelijk uitgevoerde kaart werd telkens aangegeven waar ergens de hulpmiddelen waren, waarover een man als Raffles moest kunnen beschikken, om zijn gevaarlijke en avontuurlijke handwerk te kunnen verrichten.

Op deze kaart stond o.a. aangegeven waar zich de « Duivel der Lucht », de snelle duikboot en waar zich verschillende renwagens en vlugge motorjachten bevonden.

En dit was waarlijk geen overbodige documentatie, want Raffles bezat alleen in verschillende havens van Europa niet minder dan twaalf motorboten en deze veranderden dikwijls van plaats.

Gebeurde dit, dan werd dit aangetekend op de grote kaart.

Maar dit was nog niet alles.

Bij tal van hoofdsteden stond aangegeven over hoeveel geld Raffles daar kon beschikken bij een van de hoofdbanken, waar hij het onder een of andere gefingeerde naam had geplaatst,

en tevens of zich in die steden een of ander appartement bevond, dat Raffles had gehoord, om daar rustig te kunnen wonen, wanneer het nodig was.

Ook dit was geen onnodige maatregel, want op dat tijdstip had Raffles in niet minder dan zeventien grote steden of een eigen, meestal klein huis, of een appartement, gemeubileerd en wel, en van al die huizen en appartementen bewaarde Brand zorgvuldig de verschillende sleutels, met leren labels er aan, waarop stond genoteerd van welke woning zij waren.

Raffles behoefde dus nu alleen maar een enkele blik op de kaart te slaan, om er zich van te overtuigen, dat de duikboot op dat tijdstip in een verborgen kreek op enige mijlen ten noorden van Zanzibar lag, op de westkust van Afrika.

Raffles liet een tevreden gebrom horen, gaf de kaart terug en zei toen :

— Wij hebben gelukkig ruimschoots de tijd. Maar toch zullen wij zo gauw mogelijk vertrekken, want wij moeten eerst het terrein van de strijd eens nauwkeurig opnemen.

— Wat ben je dan van plan ?

— Het is heel eenvoudig. Wij zullen eerst met de machine naar Zanzibar vliegen en als wij daar eenmaal zijn, zullen wij eerst van die plaats uit de zeeën verkennen vanuit de lucht, om te zien, of wij geen verdachte Amerikaanse duikbootjager ontdekken. Vervolgens moet onze duikboot te hulp worden geroepen, want met een vlieg-machine kunnen wij natuurlijk tegen een schip als een duikbootjager niets uitrichten.

— Tenzij wij er een paar honderd kilo bommen op laten vallen.

— Natuurlijk. Maar zover zullen wij het nu maar niet laten komen, zei Raffles lachend. Het spreekt vanzelf, dat de zaak anders wordt, wanneer ons leven zou worden bedreigd.

— Hoe zou die Playford eigenlijk iets afweten van die goudzending ?

— Mijn hemel, als de referendaris het nog niet beter wist dan de minis-

ter zelf, hoe zou dan een land bestuurd moeten worden ?

— Vertrekken wij dadelijk ?

— Als het kan morgen. Vanavond wil ik eerst nog proberen, iets af te luisteren van het gesprek tussen die twee schurken, Playford en Lee.

Brand dacht even na en zei toen peinzend :

— Het kan zijn, dat ik mij vergis, maar ik meen die naam Lee dezer dagen ergens te hebben gelezen. Wacht. Ja, nu ben ik er. Het moet een piloot zijn, die heeft meegedaan in de laatste snelheidswedstrijd voor bemande passagiersvliegtuigen. Hij maakte een snelheid van ruim 800 kilometer met vijf passagiers.

— Het is de vraag, of het dezelfde is.

— Dat zou gauw te zien zijn, want zijn foto stond in het sportblad. Wacht, ik zal het even voor je halen.

Hij had het al opengeslagen en wees Raffles op een goede foto van een nog jonge man met 'n ondernemend, schrand, maar ietwat somber gezicht, met zware wenkbrauwen, ruig en dicht, neergetrokken mondhoeken en een onaangename, stekende uitdrukking in de donkere ogen.

— George Lee, winnaar van de wedstrijd voor passagiersvliegtuigen van vier tot zes inzittenden, las Raffles half-luid voor zich heen. Nu, het is een gezicht, dat men niet zo gauw vergeet en ik kan dit blad vanavond wel thuislaten.

— Wil je, dat ik met je mee ga, Edward ?

— Je weet, dat je gezelschap zeer door me op prijs wordt gesteld, maar vanavond zou ik er misschien minder aan hebben, want ik ben van plan mij tijdelijk als kelner te verhuren. Ik zal de directeur van die nachtclub, Olympia Bar, wijsmaken, dat ik als detektive op een internationale gawwdief loer, waarbij mijn penning mij grote diensten zal bewijzen, die ik een jaar geleden van James Sullivan, de man van Scotland Yard heb afgepakt, en op die manier zal het mij gemakkelijk vallen,

zonder opzien te baren, in de onmiddellijke nabijheid van mijnheer George Lee en zijn vriend Olivier Playford te blijven.

Raffles sprong veerkrachtig op, wreef zich de handen en riep uit :

— Het zal een goede grap worden. Mijn hemel, wat is er opwinderder dan dieven te bestelen ?

— Maar je zult het er toch niet op aan laten komen, Edward, dat die kerels gebruik maken van het kanon, dat zij misschien weer aan boord van hun schip hebben gebracht ?

— O, zij hebben er zeker een kanon op, zei Raffles schouderophalend. Nee, zij zullen wel verstandiger zijn. Als zij weer een kanon aan boord van de duikbootjager hebben gebracht, dan dient dat natuurlijk om schrik aan te jagen. Nu, wij zullen dat alles wel zien, wanneer we ter plaatse zijn verschenen. En nu wordt het langzamerhand tijd om te gaan eten, Charles. Wat denk je van Hotel Cécil ? Dan zijn we niet ver van de Olympia Bar af. Vraag Gaston of hij een dinner jacquet voor mij inpakt, het oudste, als ik je verzoeken mag en een beetje versleten, dan neem ik het direkt mee met wat schmink en een pruik, om mij te vermommen.

— Komt in orde, Edward.

Ongeveer een kwartier later verlieten de beide vrienden het huis en Raffles droeg de platte, lichte tas, waarin het kelnerspak geborgen was.

De beide vrienden namen een taxi en lieten zich naar het Hotel Cécil rijden, waar zij de maaltijd gebruikten.

Toen de kelner de koffie had gebracht, wendde Raffles zich tot Brand met de woorden :

— Ik zou nu maar weer naar huis terugkeren en mijn terugkomst afwachten. Wij kunnen dan nader overleggen wat ons te doen staat. En ik weet dan waar ik je kan vinden.

— Denk je lang weg te blijven ?

— Ik hoop het niet. Dat is echter moeilijk vooruit te zeggen, want wij weten uiteindelijk niet hoe laat Playford zal komen opdagen. Er is geen uur

genoemd. Blijf echter in ieder geval op mij wachten en vertel Henderson nu al zoveel als nodig is, dat de brave kerel alles voor onze reis klaar kan maken.

Een ogenblik later namen de beide vrienden afscheid en Charles Brand keerde naar het huis in de Cromwell Street terug, waar hij Henderson bij zich liet komen, een reusachtig gebouwd man met spieren van ijzer en die over een verbazende lichaamskracht beschikte.

Wel lachten zijn kinderlijke, blauwe ogen en vertrok hij zijn brede mond tot een grijnslach, zodat zijn sterke, witte tanden zichtbaar werden, toen hij zei :

— Dat is weer eens een kleine afwijking, mijnheer Brand. Dit leventje werd wel wat al te kalm, vindt u ook niet ?

— O, wat mij betreft, had het nog wel een poosje zo kalm kunnen blijven, antwoordde Brand. Maar het gaat nu eenmaal niet ; mylord heeft een plan in zijn hoofd en dat moet uitgevoerd worden.

— Dat spreekt vanzelf, zei de reus met een kort hoofdknikje.

— De vliegmachine is toch in orde ?

— Zij zou over een uur gebruikt kunnen worden, mijnheer Brand.

— Ga dan maar weer en pak een koffer voor je, maar neem alleen het noodzakelijkste mee. Ik geloof niet, dat ons uitstapje bepaald een plezierreis zal worden.

— En ik ben overtuigd van het tegendeel, mijnheer Brand, zei Henderson en hij vertrok met een glimlach op zijn breed gezicht.

De uren verstreken langzaam en de klok had al elf uur geslagen, toen de deur van de bibliotheek geopend werd, waar Brand was gaan zitten en Raffles binnenkwam met een tevreden gezicht.

— Wel ? vroeg Brand, terwijl hij het boek wegwierp, waarin hij had zitten lezen en opstond om Raffles de hand te drukken. Heb je iets kunnen ontdekken ?

— Ik heb niet te klagen. De direk-

teur was mij dadelijk allervriendelijkst behulpzaam, ik mocht kelnersdiensten verrichten en ik heb het zo weten te spelen, dat ik heel wat verstaan heb van wat Playford en Lee bespraken.

— En is die laatste werkelijk de man van de foto in het tijdschrift?

— Ja. Geen twijfel mogelijk. En ik had ook niet langer kunnen twifelen, toen ik het onderwerp van hun gesprek ontdekte, want ik zal je maar dadelijk vertellen, amigo mio, dat George Lee in het komplot is en op-zich heeft genomen, vier van de kornuiten, die aan de aanslag zullen deelnemen, met een vliegmachine naar Ceylon over te brengen.

— Waarom juist per vliegmachine?

— Wel, omdat zij er anders niet meer op tijd zouden komen. Naar het schijnt, kruist hun schip daar in de buurt, maar er zijn op dit ogenblik maar zes man aan boord en zij vinden heel terecht, dat dat wel wat heel weinig is, want er zijn toch minstens drie mannen nodig voor de bediening van de Dieselmotoren. Voeg er de stuurman bij, dan zouden er maar twee man overblijven, hoogstens drie, om het zaakje op te knappen. Dat is natuurlijk veel te weinig. Maar er komen er meer. Om te beginnen, Lee met zijn vier mannen en dan nog 'n half dozijn kerels, die door het schip klaarblijkelijk in de buurt van Ceylon aan boord worden genomen, waar, dat heb ik niet uit het gesprek kunnen opmaken.

— En wanneer wil Lee die vlucht on-

dernemen?

— Zij vertrekken morgenochtend al om zes uur.

— Wij moeten de keizer geven wat des keizers is, Edward; het is een stoutmoedige onderneming van die Lee.

In rechte lijn bedraagt de afstand tussen Londen en Colombo omstreeks 12000 kilometers en zelfs al maken zij enige tussenlandingen, al gebeuren er geen ongelukken, dan zullen zij toch wel vijf dagen nodig hebben om die afstand af te leggen. Ik denk er echter hoogstens twee dagen over te doen, zelfs wanneer wij eerst de omweg over Zanzibar maken. Wij zullen hen wel inhalen, daar ben ik geen ogenblik bang voor.

— Heb je nog iets kunnen horen hoe de roof moet plaats vinden?

— Tot mijn spijt is daarover geen woord gesproken.

— Waarom laat je die Playford eigenlijk niet arresteren?

— Omdat ik er absoluut geen reden toe heb, beste jongen. Die man blijft hier en is volkomen onschadelijk. En dan nog, geloof je, dat Scotland Yard tot een arrestatie zou kunnen overgaan, op zulke vage aanwijzingen als ik kan verschaffen? Nee, zij zal wel verstandiger zijn. Maar nu wordt het tijd om ons bed op te zoeken, Charles. In ieder geval zullen wij morgenochtend niet later dan tien uur vertrekken, zodat wij ons voor de komende gebeurtenissen kunnen sterken door een goede nachtrust. Welterusten!

HOOFDSTUK V

OP WEG

Het was verrukkelijk weer, toen de volgende ochtend een grote blauwe auto met grote vaart over de brede weg stoof, die van Londen naar de voorstad Henley voert, waar het bekende vliegveld van die naam ligt.

Gedurende de laatste wereldoorlog was het een van de vliegkampen van Bomber Command, vanwaar eskadrilles bij nacht opstegen, geladen met een ontzaglijke bommenlast, die boven de Duitse steden werden neergeworpen. Na de oorlog verzezen op dit vliegveld de hangars van de rijke sportvliegers, die de vliegerij alleen als een soort vermaak genoten.

En hier stond ook de hangar, waar Raffles sinds een paar jaren zijn vlieg-machine bewaarde, waarvan het geheim tot op heden nog niet is uitgelekt en dat waarschijnlijk ook binnen afzienbare tijd niet zal doen.

Want niet alleen had Raffles de elektromotor, die zijn uitvinding was, omgeven door een kast van aluminium, die alleen hij, Brand en Henderson wisten te openen, maar een schrander bedacht apparaatje zorgde er voor, dat, wanneer onbevoegden er toch in slagen deze aluminium kast te forceren, 'n ontploffing veroorzaakt werd, sterk genoeg om het eigenlijke mechanisme onkenbaar te vernielen.

De loods zelf was ook van een uitstekende sluiting voorzien, die niet ge-

makkelijk te verbreken viel.

De auto, die door Henderson bestuurd werd, vervoerde, behalve de drie reizigers, nog een drietal platte koffers van eigenaardige, onregelmatige vorm, die echter precies pasten in de romp van de machine en heel weinig plaats innamen.

Het was net half tien, toen de auto tenslotte het grote vliegveld opreed, om spoedig daarna te verdwijnen in de geweldig grote garage.

Men zal weten, dat er op het terrein van Henley een douaneloods staat.

Alle reizigers moeten van deugdelijke passen zijn voorzien.

Maar Raffles had met een en ander niet de minste moeite.

De passen en visa, die hij ieder jaar moest vernieuwen, waren in orde en de vlieg-machine bevatte als bagage niets anders dan de koffers met kleren en wapens, die de reizigers zouden meenemen.

Raffles had Rome als bestemming opgegeven, omdat er toch iets op zijn pas moest staan, maar hij was natuurlijk niet van plan naar de Eeuwige Stad te gaan.

Nadat de auto in de garage gezet was, rolden enige mannen de sierlijke vlieg-machine naar buiten, die zo goed als helemaal uit aluminium was vervaardigd.

De gemakkelijk ingerichte cockpit

bood ruimte aan vijf personen.

En niets was gemakkelijker dan van bestuurder te verwisselen, want men kon van de cabine uit onmiddellijk de bestuurdersplaats bereiken.

Het toestel maakte, zoals het daar op zijn twee wielen rustte, de indruk van enorme snelheid en kracht, maar niemand vermoedde, dat deze libel van aluminium hetzelfde wonderbaarlijke vliegtuig was, dat gesignaleerd was door de Parijse, zowel als de New Yorkse politie en waarvan men met zekerheid wist, dat het eigendom moest zijn van de langgezochte Gentleman-Inbreker.

Raffles en Charles bestudeerden voor de laatste maal op een stil plekje de reisroute.

Raffles had zich over de kleine kaart heengebogen, die hij in een zijzak van zijn jas droeg en zei nu :

— Wanneer wij in rechte lijn van hier naar Zanzibar willen vliegen en er bestaat bij deze gelegenheid geen enkele reden om het niet te doen, dan passereren wij achtereenvolgens Parijs, Corsica, Tunis en Khartoum. Zonder tegenslagen kunnen wij, als alles goed gaat, nog vannacht in Zanzibar aankomen.

— En zal men dat rustig toelaten ?

— Er zal van toelaten geen sprake zijn, want wij blijven natuurlijk een paar mijlen buiten de stad, antwoordde Raffles glimlachend. Ik geloof, dat Henderson al klaar is ; wij kunnen vertrekken.

— Maar hoe kunnen wij de anderen inhalen, die een totaal andere route volgen, vroeg Brand, terwijl beide mannen naar de vliegmachine liepen.

— Die route is pas heel anders, wanneer wij al boven de Middellandse Zee zijn. En voor die tijd kunnen wij hen gemakkelijk hebben ingehaald, kijkt mij. Vergeet niet, dat zij ons maar vier uren op zijn hoogst voor zijn.

Zij hadden nu de machine bereikt en klommen naar binnen, terwijl Raffles achter de grote, verticaal geplaatste stuurknuppel kroop.

Hij drukte op het pedaal.

De schroef begon te draaien en wel met zo 'n verbazende kracht, dat de helpers moeite hadden op de been te blijven en het toestel al na enkele seconden van de grond kwam, om met onbeschrijflijke sierlijkheid en snelheid in de blauwe lucht te stijgen.

De reis was begonnen.

Terwijl Brand en Henderson het zich gemakkelijk maakten en de laatste zich al overtuigde of alles in orde was in de kleine kombuis achter de cabine, waar hij weliswaar alles bukkend moest doen en waar met behulp van elektriciteit gebraden en gekookt kon worden wat men maar wilde, stuurde Raffles de « Duivel der Lucht » met vaste hand over het Kanaal en schoot er met weergaloze vaart overheen, met een snelheid die de zevenhonderd kilometer per uur overschreed.

Met opzet zocht Raffles de grootste hoogten op, want hij was er beslist niet op gesteld, de snelheid van zijn machine te verraden.

Nog geen vol uur later kregen de reizigers al, ongeveer ter hoogte van Marseille, de Middellandse Zee in het oog.

Een uur daarna had de machine Tunis, de witte stad, al achter zich gelaten en zweefde nu boven het gebied van de Toearegs.

Het was juist op dat ogenblik, dat Brand, die door een van de ronde raampjes naar buiten gekeken had, een kreet slaakte en wees op een machine, een paar honderd meter aan bakboord, als men het zo mag uitdrukken.

Het was een grote tweemotorige machine, die zich met aanzienlijke snelheid voortbewoog, maar toch niet zo snel, of de « Duivel der Lucht » zou haar binnen een paar minuten hebben ingehaald.

Henderson had snel zijn kijker voor het oog gebracht, na de bovenste helft van een van de ronde raampjes te hebben omgeklapt en na een ogenblik riep hij uit :

— Een passagiersvliegtuig, mijnheer Brand, met vijf of zes passagiers aan

boord.

Brand had op zijn beurt door de kijker gekeken en antwoordde :

— De machine van Lee, James. Er valt niet aan te twifelen. Ik herken zijn toestel. Wij zullen mylord er van op de hoogte brengen.

Hij stond van zijn gemakkelijke nikelen, met leer beklede stoel op, boog zich wat naar voren en klopte Raffles op de schouder, om deze op de andere machine opmerkzaam te maken.

Maar Raffles keerde zich glimlachend om en riep :

— Ik had hem al gezien, Charles. En hier scheiden zich onze wegen. De andere machine koos haar richting meer westwaarts en het zou niet lang meer duren, of zij zou uit het gezicht verdwenen zijn.

Met opzet vloog Raffles een poos met gedrosselde motor, daar hij het niet noodzakelijk achtte, dat de inzittenden van de voor hem uitvliegende machine hem zouden zien.

Twee minuten later was de machine totaal uit het gezicht.

Zodra dit het geval was, ging Henderson zich met zijn keuken bemoeien.

Een half uur later werd met smaak een uitstekende lunch genuttigd.

Intussen ging de reis over Afrika ongestoord verder.

Het was nog geen middernacht of Zanzibar kwam in zicht, gelegen op het eiland van die naam, dat door een brede zee-arm van ruim vijf kilometer gescheiden is van de kust.

Het was zo zeldzaam licht, dat een landing niet het minste gevaar opleverde.

Raffles liet de vlieg-machine op ongeveer vier kilometer ten noorden van het eiland tot op geringe hoogte dalen.

De reizigers stapten uit en het was een genot, de benen eens te kunnen strekken, na zo 'n langdurige, vermoeiende reis.

Het was hier volkomen stil.

Slechts nu en dan klonk in de verte de kreet van een van die kleine, sierlijke apen, waaraan zelfs deze dicht-

bevolkte streken van Afrika zo rijk zijn.

Toch was enige voorzichtigheid geboden, want Saadani, juist tegenover het Zanzibar eiland gelegen, lag op nauwelijks anderhalf uur gaans ten zuiden van de plek, waar de « Duivel der Lucht » gedaald was en Saadani was een belangrijke kustplaats, met een bevolking van een paar duizend zielen.

Terwijl Henderson zich als gewoonlijk overtuigde, dat de machine niets geleden had door de tocht, spraken Raffles en Brand op zachte toon met elkaar.

— Licht « de Bruinvis » hier ver vandaan ? vroeg Brand.

— Nauwelijks een uur gaans, eerder minder. Ik hoop, dat ik alles in orde zal vinden. Het is hier echter vrij stil aan de kust en de schuilplaats was zo goed gekozen, dat men alleen bij stom toeval het vaartuig kon ontdekken.

— Zullen wij er nog vannacht heengaan ?

— Nee, Charles, wij moeten eerst rusten. Wij hebben nu absoluut geen haast, want wij zijn de anderen ver voor, op zijn minst een hele dag.

— En als wij de duikboot in haar schuilplaats hebben gevonden ?

— Dan zullen wij eerst eens proberen te ontdekken, waar zich op dit ogenblik die geheimzinnige Amerikaanse duikbootjager bevindt. Naar ik vermoed zullen wij haar moeten zoeken in de onmiddellijke nabijheid van Colombo, want daar vliegt Lee met zijn vier helpers heen.

— Kan dat hier geen gevaar opleveren ?

— Niet in het minst. Het is al laat en het is hier even stil als in het midden van de Sahara, al bevinden wij ons tamelijk dicht bij een bewoonde stad. Van wilde dieren hebben wij hier niets te vrezen en de inheemschen zijn hier bedaarde, rustige mensen. Wij zullen voor alle zekerheid de machine buiten gebruik stellen, door een klein onderdeel van de motor weg te nemen. Er is

maar één ding, waarvoor ik hier bang ben, Charles, en dat is voor een van die verschrikkelijke onweren, die hier onverwachts kunnen opsteken, maar enkele uren duren, maar van een heftigheid zijn, waarvan wij westerlingen ons geen denkbeeld kunnen vormen.

Henderson had intussen vlug enige koude spijzen klaar gezet en na de eenvoudige maaltijd, wikkelden de drie reizigers zich dicht in hun wollen dekens, want de nachten kunnen hier geniepig koud zijn en waren weldra diep in slaap.

HOOFDSTUK VI

DE DIJKBOOTJAGER

Het was bijna zeven uur in de ochtend, toen de drie stoutmoedige reizigers de volgende dag wakker werden door het gillend misbaar, dat apen en schelkleurige vogels in de toppen van de bomen in het Waringi bos maakten.

Verkwikt door een slaap van zeven uren stonden zij op en haastten zich. Ze namen een bad in het kristalheldere water van een kleine stroom, niet ver van de kampeerplaats.

Vervolgens ontheten zij haastig, overtuigden zich, dat hun wapens in orde waren en stegen met het vliegtuig op, om pas enkele minuten later weer te dalen op een volkomen verlaten punt van de kust, waarbij Raffles zorg had gedragen, slechts een honderdtal meters boven het strand te blijven, om zich zoveel mogelijk voor nieuwsgierige ogen verborgen te houden.

Het was al heel warm, maar gelukkig woei de wind uit de richting van de Indische Oceaan.

De landing had plaats gehad tussen Saadani en de monding van de Ranganj.

Zodra de vliegmaschine was uitgelopen, sprongen de drie mannen op de grond en terwijl Henderson achterbleef om het toestel te bewaken, drongen Raffles en Brand het bos binnen, dat de brede landtong bijna over haar gehele breedte en lengte bedekte.

En zo voortreffelijk was het geheugen

van Raffles voor plaatselijke gesteldheden, dat hij zich geen ogenblik vergiste, maar zonder aarzelen verder liep.

De beide vrienden waren nu de landtong, die omstreeks twee kilometer lang was, voor bijna de helft ten einde gelopen, toen Raffles stilstond, even om zich heen keek en zich toen een weg baande door het struikgewas, dat hier nog al dicht was.

Zo bereikten de beide vrienden de rand van een tamelijke smalle, maar langgerekte inham.

Het was op die plek, dat de dijkboot van Raffles verankerd lag.

Niet zonder moeite gingen de beide mannen voorwaarts, tot Raffles stilstond bij een zware broodboom, grillig gevormd en waarvan de dikke takken en de overvloedige bladerdos de wanden van een soort priegel vormden, zo dicht, dat daar binnen een groene schemer heerste.

Hij stapte met zijn waterdichte laarzen in het water, waadde voort tot dit hem bijna tot de knieën reikte en greep toen naar iets, dat er enigszins uitzag als een hoop drijvende bladeren of gras.

Hij trok dit drijvende eilandje, nauwelijks een meter doorsnee, uit elkaar, sneed met zijn scherp kapmes enige lianen door, die het eilandje op dezelfde plaats vasthielden, en nu werd de grijs-geschilderde klep zichtbaar van de toren van de dijkboot, die nauwelijks tien

centimeter boven het oppervlak van het water uitstak en uitstekend verborgen was geweest onder het groen.

Raffles klom op deze klep en Brand volgde hem.

Zij stapten wat opzij en Raffles maakte de moeren los, die het deksel hermetisch gesloten hielden.

Toen konden zij afdalen in het binnenste van de duikboot, en dadelijk slaakte Raffles een kreet van teleurstelling, want hij voelde, meer dan hij het in de duisternis zag, dat hij onder aan de smalle stalen ladder in water trapt.

— Wat is er? vroeg Brand, die boven op de duikboot, tot aan de knieën in het water staande, wachtte totdat hij op zijn beurt zou kunnen afdalen.

— Wat is er? Niets anders dan dat er bijna een voet water in de duikboot staat.

— Hoe is dat mogelijk? riep Brand verschrikt uit.

— Ik weet het niet, maar wij moeten het dadelijk onderzoeken. Kom beneden.

Brand daalde de ladder af. Raffles zocht naar de schakelaar van het elektrische licht.

Hij draaide de schakelaar om, het bleef duister.

— Geen wonder. De accumulatoren staan waarschijnlijk onder water, bromde Raffles. Dan moeten wij het maar met onze zaklantaarns doen.

Een ogenblik daarna werd het binnenste van de duikboot tamelijk helder verlicht door twee lantaarns.

Overal werd het licht weerkaatst in koperen buizen, stalen hefbomen en handwielen.

Raffles, die met zijn hand langs de stalen wand tastte, riep plotseling uit:

— Ik geloof, dat ik het al gevonden heb, Charles. En het is goed, dat wij dit avontuur begonnen zijn, anders zou mijn mooie duikboot misschien voorgoed bedorven zijn.

— Wat is er dan?

— Een lek, Charles. O, het is gelukkig maar klein, de stalen platen zijn vlak bij een naad, iets ingedeukt en

door een spleetje loopt het water gestadig naar binnen.

— Maar hoe kan dat lek ontstaan zijn?

— Dat is meer dan ik je kan zeggen. Maar ik vermoed, dat wij het bij onze laatste reis hebben opgedaan. Ik meen mij nu te herinneren, dat wij met tamelijk veel kracht tegen de wand van de nauwe tunnel zijn aangevaren, waarin wij ons moesten redden voor de achtervolging van de Italiaanse duikboten. Maar het helpt niets om er over te praten hoe het lek ontstaan is; het is er en het moet zo gauw mogelijk gedicht worden. Dat is een mooi werkje voor Henderson.

— Hoe lang zou die reparatie kunnen duren?

— Het dichten van dat onbetekende lek kan in een paar uren zijn afgelopen, maar erger is het met het water op de bodem. Er bevinden zich vitale organen van mijn schip onmiddellijk boven de vloer en daaraan zal het binnengedrongen zeewater natuurlijk geen goed hebben gedaan. Gelukkig beschikken wij nog over de handpomp, want de elektrische lenspomp zal wel defect zijn. Wij moeten dus eerst het water wegpompen en dan onderzoeken wat er te herstellen valt.

— Mijn hemel, dat kan een langdurige karwei worden, Edward! riep Brand verschrikt uit.

— Lang of kort, het moet gedaan worden, antwoordde Raffles schouderophalend.

De beide mannen klommen snel naar boven, sloten zorgvuldig de stalen klep, legden er het gras en de waterplanten weer overheen en haastten zich terug naar de plek, waar zij de machine hadden achtergelaten.

Henderson hoorde met schrik de mededeling, dat de duikboot bijna een voet water had en hij wilde dadelijk aan het werk gaan.

Daar het echter noodzakelijk was, de duikboot zover te lichten, dat het lek boven water kwam, besloten de drie mannen gezamenlijk weer terug te keren

en met de machine te landen op het uiteinde van de landtong, waar zij goed verborgen zouden zijn.

De «Duiwel der Lucht» steeg opnieuw op en streek neer op een kleine steenachtige vlakte, verborgen voor ieders oog.

Zo snel ze konden, drongen de drie mannen het bos binnen en ongeveer tien minuten later hadden zij de plek bereikt, waar de duikboot lag.

Zij daalden een voor een de ladder af, knipten hun zaklantaarn aan en begonnen, met behulp van de handpomp, het water weg te pompen, zodat de boot een beetje steeg.

Niet genoeg echter, om het lek boven water te brengen.

Met heel veel moeite slaagden zij er echter in, door middel van de lenspomp zoveel water weg te pompen, dat het lek boven water kwam.

Raffles wendde zich nu tot Hender-son en zei :

— Ik hoop, dat je het alleen kunt herstellen, James.

— Dat zal wel gaan, mylord. De platen zijn niet dik, ik kan ze weer in de vorm hameren en een nieuwe klinkbout inslaan. Het kan in twee uren klaar zijn.

— Doe het zo vlug mogelijk, James. En nu zal ik je nog een raad geven, James. Je zult heel wat lawaai maken en misschien worden daardoor inheemsen en vissers aangelokt. Ik zou je wel willen vragen, geen ruzie met die mensen te maken.

— En als zij aan boord willen komen, mylord?

— Dat zullen zij niet willen. Zij zullen veel te bang zijn voor die metalen vis. En nu gauw aan het werk. Mijnheer Brand en ik gaan met de vlieg-machine een onderzoekingstocht maken, maar voor het middageten zijn wij zeker weer terug.

Toen ze hun machine vonden, was dit omringd door een twintigtal gitzwarte en alleen met een lendendoek beklede negers, klaarblijkelijk vissers, die weliswaar op een eerbiedige afstand bleven, maar toch met de grootste nieuwsgierig-

heid naar de wonderbaarlijke vogel staarden.

Raffles fronste de wenkbrauwen.

Hij was beslist niet bang voor deze goedaardige zwartjes, die zelfs niet gewapend waren, maar het was hem onaangenaam, dat zijn komst hier nu bekend zou worden, want deze kletsgrage negers zouden zeker niet nalaten, wat zij net ontdekt hadden, direkt verder te vertellen.

Raffles dacht er echter niet aan, daarom zijn plannen te wijzigen.

Hij gaf Brand een wenk en beiden stapten door de kring van zwarten, die eerbiedig op zij gingen, klommen in de vlieg-machine en stegen op, terwijl de inheemsen luidkeels schreeuwden, misschien van vreugde, misschien van schrik.

Raffles liet de machine dadelijk tot een hoogte van bijna duizend meter stijgen en hield koers op de Admiraliteits-eilanden.

De afstand van Zanzibar naar Colombo bedraagt in rechte lijn omstreeks twee duizend zeemijlen en Raffles zou die weg dus gemakkelijk in zes uren hebben kunnen afleggen.

Hij minderde echter met opzet vaart want het was zijn plan de Indische Oceaan een vijftal graden ten noorden van de evenaar grondig te verkennen.

Brand, die naast hem was gaan zitten keek onafgebroken door het open raampje omlaag.

De beide vrienden hadden al lang geluncht met wat brood, kaas en vijgen, toen Brand met een driftig gebaar opnieuw de kijker greep, die voor zijn ogen bracht en een zachte kreet slaakte.

De «Duiwel der Lucht» bevond zich toen op een tiental zeemijlen ten zuiden van de groep van de Maldive-eilanden, welke Archipel zich bevindt ten zuid-westen van Ceylon, op ongeveer 300 zeemijlen daarvan verwijderd.

Hij stootte Raffles met de elleboog aan en maakte hem opmerkzaam op het vaartuig, dat hij net door de kijker had ontdekt.

Het was een laag en smal schip, van-

der schoorsteen en donkergrijs geschilderd.

Het was heel moeilijk, zelfs met een kijker, de bijzonderheden van het vaarttuig te zien en Raffles liet daarom de machine tot op ongeveer duizend meter dalen en minderde opnieuw vaart.

Tien minuten daarna had Brand zekerheid; het grijze schip daarbeneden was een Amerikaanse duikbootjager, zoals ze in het laatst van de oorlog door de Verenigde Staten bij honderden gebouwd werden.

Het schip scheen een vaste koers te volgen, in noord-oostelijke richting en het bleek al spoedig, dat het op weg moest zijn naar Ceylon.

Maar een kwartier later veranderde het plotseling van koers.

Plotseling leek het wel, alsof de duikbootjager door een machtige hand van het oppervlak van de zee was weggevaagd; er viel niets meer te bespeuren.

Het was duidelijk, dat het schip een toevlucht had gezocht in een van de honderden baaien, omgeven door zwaar geboomte, waaraan deze prachtige eilanden zo rijk zijn.

Raffles dacht er niet aan, in deze omgeving te blijven vliegen en zo de argwaan van de zeeschuimers gaande te maken.

Hij zou spoedig ander werk krijgen.

Hij wist nu zeker, dat de aanslag inderdaad beraamd zou worden; en dat was hem voldoende.

De terugtocht werd dus aanvaard en het was nog geen vijf uur in de middag, toen de machine opnieuw neerstreek op het kleine rotsplateau aan het einde van de landtong, die nu totaal verlaten was.

De inheemse vissers waren blijkbaar naar hun hutten terruggekeerd.

Toen de twee mannen de duikboot weer hadden gevonden en langs de ladder in het binnenste waren afgedaald, vonden zij daar Henderson, die hen met een tamelijk mistroostig gezicht ontving.

— Is het lek gedicht, James? vroeg Raffles dadelijk.

— Ja, mylord, het laat geen druppeltje water meer door. Maar ik ben al eens op onderzoek uitgegaan en ik moet u zeggen, dat er heel wat te repareren valt. Enkele accumulatoren hebben onder water gestaan en heel wat kamraderen zijn stijf verroest, evenals transmissiekettingen en andere machinedelen. Het water heeft heel wat bedorven.

— Dan moeten wij gauw aan de slag, James, dat is alles, zei Raffles eenvoudig. Wij moeten de duikboot gebruiken, kost wat kost, maar in die tussentijd moet er nog iets anders worden gedaan.

— Wat dan? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Wij moeten boven Ceylon Lee en zijn mannen proberen op te vangen en hen beletten zich bij hun makkers op het schip te voegen. Want hoe minder er daar aan boord zijn, hoe gemakkelijker wij zullen slagen om hun het goud afhandig te maken.

Maar zij zullen niets durven ondernemen, Edward, als zij maar met zes of zeven man aan boord zijn! riep Brand uit.

— Ik geloof, dat ze zich daardoor niet zullen laten weerhouden, antwoordde Raffles. Want het staat voor mij vast, dat zij medeplichtingen aan boord hebben ingescheept op de «Asturia».

— Maar als zij te weten komen op welke manier hun medeplichtigen zijn weerhouden om zich bij hen te voegen?

— Dat zullen zij niet te weten komen. Als wij maar voorzichtig en doortastend optreden. Morgen moet het gebeuren; want dan kunnen zij zijn aangekomen. Wij hebben Henderson daarbij nodig, maar vandaag zullen wij hier de handen uit de mouwen steken en proberen, ons schip te herstellen met de reservedelen die in het ruim aanwezig zijn.

HOOFDSTUK VII

EERSTE TOEBEREIDSELEN

Daar het gevaarlijk was, de «Duivel der Lucht» op het einde van de landtong onbewaakt te laten, besloot Raffles in de eerste plaats maatregelen te nemen om het kostbare vliegtuig in de onmiddellijke nabijheid van de duikboot te brengen.

Dat was niet moeilijk, want de machine was voorzien van een tweetal drijvers.

Allereerst liepen Raffles en Brand dus weer naar de punt van de landtong terug en binnen een kwartier slaagden zij er in, de drijvers op hun plaats te bevestigen.

De twee vrienden kropen in het toestel, dat direkt op geringe hoogte vaart nam. Raffles bracht het tot vlak bij de plek, waar de duikboot verborgen was, waarbij hij zich nooit hoger dan een tiental meters boven het water verhief, om te voorkomen, dat hij uit een van de kustplaatsen zou worden gezien, want hij dachtte de nieuwsgierigheid van de inheemzen.

De «Duivel der Lucht» streek sierlijk neer op de bijna rimpelloze golven van de inham en kwam tot stilstand op slechts enkele tientallen meters van de plek, waar de duikboot lag.

Direkt gingen Raffles en Brand aan land.

Toen vroeg Brand plotseling:

— Ik zou eigenlijk wel eens willen weten, Edward, het valt mij net in, waarom Lee en zijn mannen eigenlijk per vliegtuig naar Ceylon zijn gegaan.

— Dat ligt nogal voor de hand, zou ik zeggen, antwoordde Raffles. Als zij gebruik zouden hebben gemaakt van een

boot, dan zouden zij minstens een week te laat zijn gekomen.

Een ogenblik daarna was het drietal druk bezig met het herstellen van de beschadigde onderdelen.

Raffles had al gauw gezien, dat het een heel karwei zou zijn.

Maar het moest nu eenmaal gebeuren en men werkte dan ook onverdroten door.

Toen de duisternis viel, werd het werk gestaakt, en de drie mannen gingen bij elkaar zitten aan een eenvoudig maaltijd.

Toen Henderson met een brede grijns op zijn goedig gezicht met de geurige koffie was komen aandragen, begon Brand:

— Mag men weten, Edward, hoe je het je voorstelt, je meester te maken van de kerels, die met de vliegmachine hier komen? Je bent toch zeker niet van plan hen in de lucht te gaan aanvallen?

— Daar denk ik niet aan. Dat zou te gevaarlijk zijn, niet voor mij, wel te verstaan, maar voor hen. Alles welbeschouwd, komen zij hier met hetzelfde doel als ik, al mogen wij het er wel op houden, dat ik aan dat geld een andere bestemming zal geven, dan zij zouden hebben gedaan.

— Geen gevecht in de lucht dus. Maar hoe dan? Je wilt hen toch niet zonder meer laten landen?

— Dat ben ik integendeel wel degelijk van plan. Ik vermoed, dat zij niet rechtstreeks naar Ceylon zullen vliegen, maar zullen dalen op het eiland, waar wij vanochtend de duikbootjager zo plotseling hebben zien verdwijnen in een

goed verborgen inham.

— Zouden zij dan weten waar die boot zich bevindt?

— Wees daar maar van overtuigd. Bij een overval, waarbij het om een paar miljoenen gaat, is alles natuurlijk lang van te voren tot in de puntjes geregeld.

— Hoe gaan wij te werk?

— Die vraag valt niet zo gemakkelijk te beantwoorden. Misschien zou het best zijn, hen ergens in een van de rots-holen, die wel op het eiland zullen zijn, op te sluiten, tot de duikbootjager vertrokken is. En anders brengen wij hen in twee groepen naar een ander eiland over, eveneens onbewoond en vanwaar het hen onmogelijk zal zijn om binnen korte tijd te ontvluchten.

— Ik heb nog een bedenking, Edward. Het is heel goed aan te nemen, dat Lee en zijn mannen op klaarlichte dag op het eiland neerstrijken. Zij moeten dus gezien worden door de bemanning van het kaperschip. Die verwacht hen dus, maakt zich ongerust over hun uitblijven, gaat aan land en vindt de vliegma-chine, maar niet hun medeplichtigen. Wat zou er gebeuren?

— Ik weet het niet, Charles, want ik ben geen gedachtelezer. Ik vermoed echter, dat zij of aan een ongeluk zullen geloven, of ongeveer de waarheid zouden raden en in beide gevallen zullen zij wel weer vertrekken, om ondanks alles hun onderneming ten uitvoer te brengen.

— Wanneer verwacht je hen eigenlijk?

— Niet later dan morgen. Wij moeten dan ook vannacht nog vertrekken, of morgenochtend voor de zon opkomt. Wij zullen dan dadelijk naar een goede schuilplaats uitkijken voor ons toestel, want ik zou liever niet willen, dat de mannen van Lee ons voortijdig zagen.

De mannen spraken nog enige tijd over hetzelfde onderwerp voort en toen veranderde Raffles ineens van motief en begon opgewekt te praten over het jongste toneelstuk van Priestley.

Het was nog geen tien uur, toen allen gingen slapen, in de onmiddellijke nabijheid van de duikboot en vliegma-chine, het geweer naast zich, om op alle gebeurtenissen voorbereid te zijn.

De volgende ochtend, toen het nog volkomen donker was, stegen de drie mannen op.

Raffles liet de machine direkt koers zetten naar de Maldiven, welke eiland-groep hij een paar uren later bereikte, juist toen de hemel in het oosten zich licht begon te kleuren.

Hij moest echter nog enige tijd boven de eilanden blijven rondcirkelen, alvorens het licht genoeg was, om de verschillende eilanden van elkaar te kunnen onderscheiden.

Toen duurde het niet lang meer, of hij had het grillig gevormde eiland teruggevonden.

Raffles liet de machine snel aanzienlijk dalen, zocht de noordkust van het eiland op, dat ongeveer zeven kilometer lang en niet meer dan drie of vier breed was en streek neer op het water, niet ver van een vrij brede kreek.

Maar Raffles nam het zekere voor het onzekere en ging er direkt toe over, de draagvlakken, de romp en het staartvlak van de machine te laten bedekken met een aantal reusachtige bladeren, bijna zo groot als een ronde speeltafel, zodat nu zelfs het scherpst ziende oog het vliegtuig niet zou kunnen onderscheiden van de omgeving.

Voorzichtig om zich heen kijkend, baanden de drie mannen zich een weg door het dichte oerwoud, dat aan de noordkant het eiland bedekte en het duurde ruim een uur, voor zij de rand er van bereikt hadden, waarbij dikwijls de scherpe kapmessen hun diensten hadden moeten bewijzen.

Zij hadden nu het plateau bereikt, waarover Raffles had gesproken.

Zij vermeden dan ook, de grasvlakte in het midden over te steken, maar sloegen rechts af en zochten dekking onder het loof van de eiken, die het plateau aan de rechterkant omzoomden.

Aan de overkant begon het bos op-

nieuw, maar nu veel minder dicht.

Het was hier gemakkelijk gaan over de dikke laag dorre bladeren en een half uur later kwamen de mannen aan de zuidkust, die een zeer grillige vorm had.

— Voor wij de inwendige mens gaan versterken, begon Raffles, wil ik eerst proberen of ik de torpedojager niet kan vinden.

— Wilde je alleen gaan? vroeg Brand ongerust. Is dat niet te gevaarlijk?

— Minder gevaarlijk, dan wanneer wij die onderzoekingstocht gezamenlijk ondernemen, antwoordde Raffles. Ik denk, dat ik over een half uur terug kan zijn.

Raffles wenkte hen vaarwel en was het volgende ogenblik in het struikgewas verdwenen.

Hij hoefde niet ver te gaan.

Want toen hij, dicht bij de kust gekomen, een eind was voortgekropen, en de bladeren uiteenschoof, zag hij, op nauwelijks honderd meters afstand, bijna aan het einde van een eigenaardige gevormde inham, die diep landwaarts indrong, een lang, tamelijk laag op het water liggend schip, grijs geverfd, en met een snelvuurkanon op de voorplecht.

Raffles zag geen teken van leven aan boord, en na een kwartier ging hij behoedzaam weer terug, en vertelde Brand en Henderson wat hij gezien had.

De uren verstreken, en niets liet zich op het eenzame eiland horen dan het gekras van de schelkleurige papegaaien, het geschreeuw van de vlugge, kleine apen, en het doffe geraas van de branding, die van alle kanten op het eiland aanrolde.

Maar om vier uur in de middag keken de drie mannen elkaar op het zelfde ogenblik veelbetekenend aan; hun oren hadden in de verte een geluid gehoord, waarin zij zich niet konden bedriegen; het was het luide geroffel van een krachtige vliegtuigmotor.

Vijf minuten later kwam een grote en laag vliegende machine in zicht.

Het toestel cirkelde twee keren over het plateau en landde toen ongeveer in

het midden daarvan.

Dadelijk klommen er vijf mannen uit, die benen en armen uitstrekten, iets uit de machine schenen te halen, en toen bijna direkt op weg gaande naar het zuidelijke gedeelte van het eiland.

De drie mannen hadden hun revolvers gegrepen, en zich verscholen achter een dicht bosje.

De vijf gelukzoekers kwamen snel dichterbij, en het duurde niet lang of Raffles herkende in de man, die voorop liep, Lee, de medeplichtige van Playford, die hij in de Olympia Bar gezien had.

De vijf mannen liepen regelrecht in de val...

Toen zij slechts op een paar passen afstand waren, sprong Raffles te voorschijn, dadelijk gevolgd door Henderson en Brand, en beval kortaf:

— Handen omhoog!

De vijf boeven waren door dit plotse linge optreden zo verrast, dat zij zelfs niet aan tegenstand dachten, en in een oogwenk waren zij allen gevangen gemaakt, waren hun benen zodanig geboid, dat zij slechts stap voor stap konden lopen.

— Een waarschuwing, meneer Lee, om in openbare gelegenheden niet al te luid over... zekere ondernemingen te spreken, zei Raffles glimlachend tegen de aanvoerder, die enige verwensingen uitte, en verder niet meer sprak.

In bedwang gehouden door drie revolvers marcheerden de vijf gevangenen gedwee naar de noordkant van het eiland en daar bleven zij gevangen tot het donker werd.

Vervolgens werden zij, terwijl Henderson achterbleef om de helft te bewaken, in twee groepen met de «Duiwel der Lucht» overgebracht naar een ander eiland, een dertig mijlen verder gelegen, eveneens volkomen onbewoond, en vanwaar een ontvluchting onmogelijk zou zijn, althans in de eerst komende week.

Dit alles was in minder dan een half uur afgelopen.

Wat de vliegtuigmachine betreft, zij vertrok, door Raffles gevlogen, naar een

derde eiland van de groep, waar zij werd achtergelaten, terwijl Raffles terugkeerde met zijn eigen machine, die hem door Brand bestuurd, had vergezeld.

Nog voor het volkomen donker was, streek de metalen vogel zacht neer op het water van de baai, waar de «Bruinvis» onder haar dek van bladeren rustte.

HOOFDSTUK VIII

NET OP TIJD

De dagen verstreken en de drie mannen werkten hard om de duikboot te repareren.

Het ging echter met grote moeilijkheden gepaard, want Raffles was genoodzaakt geweest, enkele delen op de draaibank passend te maken.

De dag was al verstreken, waarop de «Asturia» uit Tokio zou vertrekken en nog altijd waren ze druk bezig.

Toch mocht men zich niet overhaasten; een duikboot is een kwetsbaar voorwerp en Raffles mocht het leven van zichzelf en zijn twee metgezellen niet aan een mogelijk gevaar blootstellen.

Maar eindelijk was de machine dan toch volkomen hersteld.

Maar dit alles had méér tijd in beslag genomen, dan Raffles had kunnen voorzien.

En dat was hem te onaangename, daar hij volstrekt niet zeker was van het juiste punt, waar de overval op de «Asturia» zou plaats vinden.

Het zou tussen Hongkong en Ceylon gebeuren en meer was er niet van te zeggen.

Zouden de brutale zeeschuimers de aanslag wagen in de Chinese Zee, waar hun schip bloot zou kunnen staan aan de plotseling opkomende stormen, die van deze zee een van de gevaarlijkste ter wereld maken?

Het was niet waarschijnlijk, want het gevaar voor ontdekking zou te

groot zijn in die druk bevaren Straat, waardoor vier of vijf belangrijke scheepvaartroutes lopen.

Zouden zij dan tenslotte de Indische Oceaan tot het gebied van hun gewaagde onderneming hebben uitgekozen?

Het was niet onmogelijk.

Alleen was het niet duidelijk, waarheen de brutale dieven dan met hun buit dachten te vluchten, ofschoon zij waarschijnlijk wel direkt de radio-installatie aan boord van de «Asturia» zouden vernielen.

Hoe het ook zij, er viel thans geen tijd meer te verliezen en men moest zo gauw mogelijk de Amerikaanse duikbootjager achterna.

Niet om hem te beletten, de aanslag uit te voeren, want daaraan dacht Raffles geen ogenblik.

Maar, bijtijds moest hij zijn, want als alles gedaan was, wanneer Raffles met zijn duikboot op het terrein van de strijd kwam, dan zou alles verloren zijn.

Maar als zijn duikboot niet al te sterk geleden had door de invloed van het zeewater, dan moest zij aan de oppervlakte gemakkelijk 65 kilometer kunnen halen en onder water ongeveer 45.

De kans was dus niet uitgesloten, dat Raffles en zijn metgezellen nog bijtijds zouden komen, mits de overval niet al te dicht bij Hongkong plaatsgreep, want dan zou het nu al te laat

zijn.

En voor men vertrok moest er nog iets belangrijks worden gedaan.

Er viel niet aan te denken de vlieg-machine hier achter te laten en Raffles was wel genoodzaakt, het toestel over een afstand van ruim 300 kilometer over te brengen naar de net genoemde eilandengroep, waar zij volkomen veilig zou zijn op een van de talrijke onbewoonde eilanden, althans tegen de mens.

Het was een gewaagde onderneming, omdat nu maar twee personen aan boord van de duikboot zouden kunnen zijn om haar te besturen, maar het moest.

Het was heel vroeg in de ochtend, toen de duikboot langzaam de kreek uitvoer voor een proeftocht.

Raffles zag tot zijn grote blijdschap direkt, dat alle onderdelen onberispelijk werkten.

Zodra dit was geconstateerd, keerde Raffles weer terug.

Hij had er zich van overtuigd, dat de accumulatoren, die van zijn eigen vinding waren, nog over voldoende kracht beschikten om de boot gedurende een volle week te kunnen voortbewegen en dan zou men wel verder zien.

Raffles had Brand de hand gedrukt, alvorens hij de smalle, stalen ladder besteeg, die hem naar het dek van de duikboot zou voeren en hij zei nu :

— Natuurlijk zal ik er bijna twee etmalen vroeger zijn dan jij, Charles. Het zal vervelend zijn, maar ik heb proviand meegenomen en mijn geweer, en ik zal wel geduld hebben. Vaar in rechte lijn, duik onder als je een vaarttuig ziet en wees voorzichtig. Je kent de plek waar ik op je zal wachten, wij zijn er meermalen geweest.

De beide mannen drukten elkaar nogmaals de hand, Raffles besteeg de ladder, waadde aan land, klom in zijn vlieg-machine en steeg op van het uiteinde van de landtong.

Bijna op hetzelfde ogenblik stak de duikboot in zee en het was hoog tijd, want juist kwam weer, snaterend en

met de armen zwaaiend, een grote groep inheemsen aanrennen en ditmaal waren zij vergezeld van een half dozijn mannen in uniform, tot wie eindelijk het gerucht van de zonderlinge vogelscheen te zijn doorgedrongen en die eens een kijkje kwamen nemen.

Henderson, die zijn hoofd boven de opening in de ingangstoren had gestoken en de mannen door zijn kijker bekeek, zei wijsgerig :

— Het is goed, dat het geen kwartier langer hoefde te duren, mijnheer Brand. Kijk eens, ik geloof dat zij ons nog wenken. Nee, heren, wij zijn tot onze spijt genoodzaakt, uw vriendelijke uitnodiging af te slaan.

De uren kropen traag voorbij.

Slechts nu en dan doemde een vaarttuig aan de kim op en dan liet Brand de boot nog enige centimeters zakken en voer in een boog om het schip heen.

Anderhalf uur later voer de duikboot behoedzaam een rotsachtige kreek binnen, waar het water zo stil was als een meer en van een diep blauwe kleur.

De boot stopte naast een vooruit springend gedeelte van de oever, die hier niet hoger dan een meter boven het water uitstak, zodat het gemakkelijk was, aan land te gaan.

Maar daarvoor zouden de beide mannen geen gelegenheid krijgen, want Raffles daalde al langs een natuurlijk bergpad af, terwijl hij met zijn viltlen hoed zwaalde.

Enige minuten later drukten de mannen elkaar de hand en Raffles vertelde zijn ervaringen.

— Beste Charles, zei Raffles, toen hij dit alles had meegedeeld, wij zullen wanneer je het goedvindt, maar direkt weer zee kiezen, want ten eerste hebben wij veel haast en ten tweede lokt dit eiland best niet uit tot een langdurig verblijf. Heeft onze boot zich goed gehouden ?

— Voortreffelijk.

— Op weg dan.

Raffles stapte van de natuurlijke steiger, waaraan de boot vastgemaakt was, op het stalen dek en allen daal-

den af langs de smalle ladder, waarna de « Brulavia » langzaam weer de kreek uitvoer en opnieuw in oostelijke richting zee koos.

Men ontdekte ten zuiden van Ceylon vele vissersprauwen en een aantal handelsvaartuigen, maar van de Amerikaanse zeeschuimer was niets te bespeuren.

Brand had een uitstekende zeekaart voor zich uitgespreid en had daarop de plaats gezocht, waar de « Asturia » zich op dat ogenblik moest bevinden.

Het was omstreeks tien uur in de ochtend van de zesde dag na het verlaten van Zanzibar, toen Henderson, die alleen op het dek had gestaan, zich vooroverboog om met zijn stentorstem door de opening van de ingangstoren te schreeuwen :

— Ik geloof dat de « Asturia » daar aankomt, mylord.

In een oogwenk was Raffles de stalen ladder opgeklommen en stond nu naast de reus op het smalle dek.

Bijna tien minuten bleef hij zo gespannen turen, tot hij het instrument weer liet zakken en kortaf zei :

— Je ogen hebben je niet bedrogen, James, het is inderdaad de « Asturia ».

— Zou ik u een vraag mogen stellen, mylord ?

— Laat horen, James.

— Hoe weten wij, of de overval al niet achter de rug is ; twee dagen, één dag, één uur vroeger ?

— Van twee dagen kan geen sprake zijn, meen ik, want dan zou het zo dicht bij Hongkong gebeurd moeten zijn, dat de zeeschuiemers onmogelijk al zover met hun schip hadden kunnen vorderen. Zodra zij hun slag geslagen hebben, kunnen wij dadelijk de proef nemen.

De antenne werd opgericht, Raffles dook weer in het binnenste van de boot, nam plaats voor het tafeltje, waarop de radio-zender stond en seinde het volgende :

— Alles wel aan boord van de « Asturia » ?

Daarop luisterde hij en een minuut later kwam het antwoord :

— Alles wel. Wie bent u ?

— Daarop zullen wij maar geen antwoord geven, zei Raffles droogjes en hij sloot de verbinding af. We weten nu, Charles, dat de overval nog niet heeft plaats gehad en...

— En dat we maar juist bijtijds zijn, mylord, want ik geloof, dat ik net de duikbootjager heb gezien, vulde Henderson de zin aan, die juist de ladder was afgedaald.

Zonder één woord te zeggen, ging Raffles weer naar het dek, bracht de kijker voor het oog en constateerde dat Henderson goed had gezien.

— Vaart meerderen ! beval Raffles kortaf. Laat haar zo hard mogelijk lopen.

Een kwartier later werd het luik gesloten en de duikboot daalde zover, dat het dek slechts even onder de wateroppervlakte was.

Maar door de periscope kon Raffles duidelijk zien, dat de duikbootjager nu gelijk met de « Asturia » opvoer. Plotseeling dreunde een schot, een vuurstraal schoot over het water en een granaat ging vlak voor de boeg van de « Asturia » om en plonsde enige kilometer verder in zee.

Onmiddellijk draaide de « Asturia » bij ; een tweede schot was niet eens nodig.

De duikbootjager kwam dadelijk langszij van het schip liggen en Raffles kon duidelijk zien, hoe een twaalf-tal mannen, vlug als apen, langs de valreep aan boord van de mailstomer klommen en naar de commandobrug liepen.

Alles scheen tot in de puntjes te zijn voorbereid, want de kisten werden met een kleine handler snel overboord gezet.

Toen klommen de twaalf mannen tegelijkertijd weer over aan boord van hun eigen schip, dat zich dadelijk weer losmaakte van de « Asturia » en in allerijl in noordelijke richting verdween, terwijl gelijktijdig de « Asturia » langzaam opnieuw vaart zette.

— Ere wie ere toekomt ; ik moet zeg-

gen dat zij het heel handig hebben opgeknappt! riep Raffles bewonderend uit.

— Waar zouden zij naar toe gaan? vroeg Brand.

— Zij zetten koers naar de Paracel-Eilanden. Misschien willen zij daar de buit voorlopig bergen, om hem later te komen halen als de lucht zuiver is.

— Maar ze zullen nergens kunnen binnenlopen, tenminste over een paar uren niet meer! riep Brand uit. Wij zijn hier op nauwelijks een half etmaal van Saigon en de «Asturia» zal die haven natuurlijk aandoen om bij de autoriteiten verslag van het gebeurde te doen, terwijl in minder dan een uur het bericht van de roef naar alle havensteden van de wereld zal worden overgeleid.

— Er zijn heel wat havensteden, waar zo 'n telegram al heel weinig uitwerking heeft, zei Raffles schouderophalend. Ik kan er wel tien opnoemen, waar zo 'n instelling niet eens bestaat en niet ver van hier. O, zij zouden zich wel in veiligheid weten te stellen, geloof dat maar, als wij hen niet toevalig op de hielen zaten. En nu zullen wij eens zien wie het hardst van ons beiden loopt.

De achtervolging was begonnen.

Het was omstreeks half een in de middag, toen de weergaloos stoutmoedige aanval op de «Asturia» werd gepleegd en toen de duisternis begon te vallen, voer de «Bruinvis» nog steeds achter de zeeschuimer aan, zo goed als geheel onder water en op een afstand van niet meer dan 400 meter.

Het schip liep op een van die eilanden een soort natuurlijke haven binnen en liet daar het anker vallen, waarna di-

rekt acht mannen aan land gingen met het geweer over de schouder.

Raffles begreep dat het ogenblik van actie was aangebroken.

Gedurende de laatste uren had de duikboot onder water gevaren en Raffles had inmiddels al zijn duikerspak aangetrokken. De «Bruinvis» zakte langzaam tot op de zandige bodem, de schutkamer werd geopend en Raffles stapte uit de duikboot naar buiten, gewapend met een sterke metaalzaag, terwijl hij een kabel met een haak achter zich aantrok, waarvan het andere uiteinde aan de duikboot bevestigd was. Na enig zoeken vond hij de ankerkabel van gevlochten staaldraad, waaraan de duikbootjager was gemeerd, die hij snel doorzaagde en toen vastmaakte aan de staaldraad, die aan de «Bruinvis» was bevestigd.

Hij ging zo snel hij kon terug, kroop naar binnen, de schutkamer werd gesloten, de «Bruinvis» zette zich in beweging en trok het kaperschip met zich mee, aan boord waarvan de vier overgebleven mannen als verdwaasd rondliepen, zonder te begrijpen wat er nu ging gebeuren.

Een uur daarna, in volle zee, kwam de duikboot vlak naast het kaperschip boven. Raffles en Henderson sprongen aan boord en in een ommezien hadden zij de verraste zeeschuimers overweldigd en gebonden. Van de kisten goud werden er zoveel overgedragen, als de duikboot zonder gevaar kon bevatten, het kanon werd onklaar gemaakt en de duikboot verwijderde zich, het aan de vier weer bevrijde dieven over latende, het voor hun medeplichtigen aannemelijk te maken, dat er van de achttien kisten goud zestien verdwenen waren...

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

SCHURKEN IN ALASKA

De Limburgsche Drukkerijen
HASSELT

Gedrukt in België

Een kast vol

WILD-WEST-BOEKEN

12

BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST-BOEKEN

VAN fl 70,⁸⁰ VOOR fl 39,—

Betaalbaar met **SLECHTS** fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND
DE BESTE BOEKEN UITGEKOZEN VAN DE
KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Alle boeken zijn in prachtbanden gebonden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen ; totaal ruim 2400 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 70,80, nu **VOOR SLECHTS** fl. 39,—, desgewenst betaalbaar met fl. 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de serie 67 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie Het bedrag van fl. 39,—/de 1 e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM :

ADRES :

699

Amsterdam

Leidsegr. 108

Tel. : 67007

Postr. 60092

Gem. Giro

N. 2266